

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 80 - 25 Kurum

23 - Kasım - Çarşamba - 1949

KUPTALYA'YA GİDEN YOL
ÜZERİNDE ÜÇ KİŞİLİK BİR
GRUP ZAHMETLE HARELİYOR.

İKİ GÜNDÜR YÜRÜYÖRÜZ. MİLBUK!
BENİM BU ROMAN.
CEGARET. HELENİN
BAŞININ MUHAKKAK BİR
PEY SELAMİTİR.

ONUN ADINI BİLE İFTİHAR İSTEMİYÖ-
RUM. BİZİ BÖYLE PİE GİBİ YOL ORTASIN
DA BIRAKMAMISI LAZIMDI. HEPSİ O
SERSEM HERFİN YÜ-
ZÜNDEN.

HANGİ HERFİN 2

AŞKIN ZAFERİ

CANIM HANGİSİ VARMİ? ŞU SERSEM POL'ÜN YÜ-
ZÜNDEN.. SEVİNİLE BAHIŞE GİBERİM Kİ BİZİ NİGE
SAYIN VE POL İE BİRLEŞMEK
İÇİN DAĞA ÇIKTI BU KIZ..

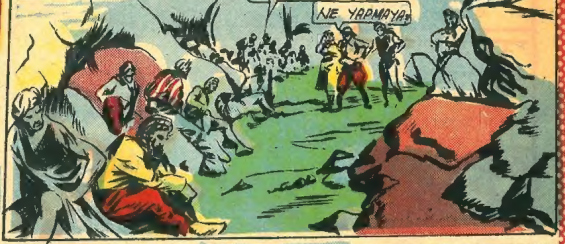
AKLINIZA FENALIK
GELMESİN.. BELKİ
ŞUKURA YUVARLAN
NİŞTİR..

YOLLARINA DEVAM EDER.
LERKEN MOLA VERMİŞ
ASKERLER GÖRDÜLER.

HEY SİZ KİMSİNİZ?
NEREYE GİDİYORSU-
NUZ?

BİZ İNDİRİYE BAĞLI AŞİ.
LERİZ. KUPTALYA'YA GİDİ-
YÖRÜZ.

NE YAPMAYIYA

NE? NE?!! ASMAYA MI SİZ
İNTİLAL NA YAPIDORSUNUZ
YOKSA..

KÖRNER.. ŞURADAKİ
GRUBUN İÇİNE BAK HELE..

NE NA YAPMAYIYA?
MİHRACEYİ AŞİ-
MAYIYA..

KÖRNER KOSTU
GİTTİ.

BAY SULLIVAN!.. POL!..

O MUHTEREM KÖRNER..
NASIL OLUYOR DA SİZİ
ŞURADA GÖRÜYÖRÜM.

KESKİ BYLE OLSA..
MAALESEF...

SARAYI BIRKIN..
KIZIM SİZİNLE GE..
RABER NÂ ?

MAALESEF HELEN..
KUPTALARA AMBARCININ
ELİNDE ESİR..

27/2

KÜÇÜK HELEN! DÜN
BENİ VAHİCE REDDET..
TİN.. ALA.. SANA HÖR..
MET EDECEĞİME
SÖZ VERİYORDUM..
YALNIZ RICA EDE..
RİM BU RALDYA GEL

Mihirce ayda bir defa
Kuptalardaki İngiliz garnizonu
şerefine bab vermektedir..
Bu bato jara kendisi
de istihak eder İngiliz
Kolonsinin gönlünü almaya
çalışırdı..
O gece...

HELEN KARGAKLAK ÜMİDİYLE BU TER..
LİFİ KABUL ETTİ.

MEMNUNİYETLE SAKIN AK..
ALTES..

LİNA FENÂ SEY..
LER GETİRME..
YALNIZ BENİMLE
DANŞEKEKSİN.. Kİ..
PILARDA NÖBETÇİ
BULUNACAK.

SİBİLÂNIN BU ELBİSESİNİ BULMAMIZ
BİR ŞANS ESERİ OLDU SANA ÇOK YARASTI..
RICA EDERİM BİRİZ GÜLMÜŞE
İMKANSIZ

80/2

ARKASI VAR

Mrs. Van Polken, sinirli hareketlerle boyundandaki inci dizisini çözmeğe çalışırken, bir yandan da: «Bu bayağı şeylerden nefret ediyorum artık.» diye söylüyordu. Nihayet gerdanlığın çıkardı ve garbubun küçük çekmecelerinden birinin içine fırlattı atı.

Gürtütlüyü duyan kocası önünde ki gazeteden başını kaldırıp sordu: «Ne oluyorsun? Bu sefer de canın neye sıkıldı bakalım?»

«Hiç. Şu gerdanlık hoşuma gitmiyor da... Hiç olmazsa inci yerine elmas olsaydı bari...»

Ve gerdanlık otel odasındaki dolabın çekmecesinde unutulup kaldı, üstüne konan bir tiyatro programı, bir kokteyl parti davetiyesi ve kocaman bir kutu çikolata onu büsbütün gözden saklamıştı. Gerçi bunlar çok kıymetli ve pahalı incilerdi ama, Van Polken'ler de Amerikanın Karun kadar zengin ailelerinden biriydiler, üstelik de kadın daima yeni ve hiç görülmemiş mücevherler takmaya meraklıydı. Gerdanlığın sevmemeğe başladığından beri de onu tamamiyle aklından çıkarmıştı.

Aradan iki hafta kadar geçti ve Mrs. Van Polken Paris'e döndüklerinden birkaç gün sonra incilerini aradı. Onları nerede unuttuğunu bir türlü hatırlıyamıyordu. Londrada ve Deauville'de kaldıkları otellere mektuplar yazıldı. Fakat gerdanlığı hiç bir yerde bulamamışlardı. Bu onları pek fazla üzdü ve Carrie Van Polken karısına, kaybolan incilerin yerine bir bilezik hediye ettikten sonra mesele tamamiyle kapandı.

Mrs. Minna, Astoritz Otelinde hizmetlik yapıyor, Kıyafeti de pek pejmürde olduğundan müşterilerin odalarına girmesi bile otel idaresince menedilmmişti.

Bir sabah koridorları süpürüşken gerdanlardan biri: «Buraya bak, Mrs. Minna, diye seslendi. Lütfen şunu döker misin? Ve ona ağır ağzı dolu bir çuk sepeti uzattı.

Kadıncağız çok fakirdi, onun için de sepetin muhteviyatını, işe yarar bir şeyler bulabileceğini ümit ederek dikkatle gözden geçirmeye başladı. Boş bir çikolata kutusunu, kırık bir fideliği tarağın parçalarını, ve yeşeni Annie'nin çok beğeneceğini tahmin ettiği bir dizil boncuğu ötekilerden ayırdıktan sonra işine devam etti...

Bu suretle inci gerdanlığına sahip olan Annie, onu tam dört sene kulakları Arastıra takıyordu, fakat üstlerine pek fazla düştüğü de yoktu. Çünkü bu boncuklar, onun istediği kadar gös albeni değildiler. Halbuki Annie, arkadaşları Mavis'in

İnci Gerdanlığın Hikâyesi

Nakleden: Selma Büket

gibi parlak yeşil taneli gerdanlıklara bayılmıştı.

En sonunda emeline nail oldu ve incilerini, Mavis'in yeşil boncukları ile değiştirmişti...

Miss Mavis. City Road'daki pastahanelerin birinde garsondu. Burada, orta halli memurları, kâtiplerin ve dükkâncıların devam ettiği mütevazı bir yerdi. Fred Tingley de sık sık, birkaç haşlanmış yumurta yiyip bir fincan kahve içmek için buraya uğradı. Uzun nisan yürükleri, kol saatleri ve buna benzer şeyler satan kuyumcu Mr. Masters'in yanında çalışan bu delikanlının işi de pek öyle ahrın şahım bir şey değildi yani...

Fred Tingley'in yüksek hayalleri vardı ve her zaman City Road'daki benzerlerini göldüme bırakacak bir kuzumcu dükkânına sahip olmak isterdi. Kendisine pek yiz vermeyen Mr. Masters'den de nefret ediyordu. Fakat gayesine erişebileceğini için çok paraya ihtiyacı vardı. Zira böyle işler sermayesi yürümede tabii... Hayalleri bir yana, Fred oldukça yakışıklı ve tatl dilliydi de, Pastahaneye gide gele, Mavis Toop'un sevimli yüzünü ve incecik ayak bileklerini, mânaları gittikçe değişen bakışlarına süzmeye başlamıştı. Davet-kar nazarıların delikanlıdan esirgemeyen kız da, onu epeyce beğeniyor olmalıydı, Nihayet bir gün, berabercede danslı bir gürnoya gitmeğe karar verdiler. Anlaşılan ilâhi de dansmetmek hoşlanıyorlardı.

Mavis, kendisine pastahane'de sırtına göçürdüyü önükten kat kat faza'ya, yakışın bir çay içmişti giymiş, oymuna da inci gerdanlığını tak-

mıştı. Fred'in kızın çıplak omuzlarında dolışan gözleri bir aralık gerdanlığı takıdı ve orada kaldı. Bununlar hiç de ilk bakışa zannettiği gibi Woolworth mağası can boncuklar degildi, her taneisi başta başına bir servetti âdetâ...

Heyecanlı bir sesle: «Burası çok sıcak oldu, Mavis, dedi. Serinletici bir şey içmek istemey misin? Ve limonataları ısırarakdan sonra lâfi döşüp dolastır incellere getirdi: «Bu gerdanlık sana pek yakışıyor, Mavis!»

«Öyle mi? Onları bir arkadaşım-dan almıştım. Ne dersin, Fred, kıymetli şeyler mi acaba?»

Delikanlı incileri parmaklarının arasında yuvarladuktan sonra dudak bükkti: «Eh, dedi. Belki iki üç lira edersin»

«Ben okadımı bile umuyordum doğrusu. Çarşıya götürsem o-anu yerine kırmızı taş bir yüzük alabilir miyim dersin?»

Kurnaz Fred: «Belki, diye cevap verdi. İstersen yarın gidip kuyumcu-lara gösterelim...»

Mr. Masters, Mavis'e gerdanlığına mukabil istediğinden âna, kırmızı taşlı bir yüzük verdi. Kız Fred'e minnettardı.

Biraz sonra da iki adam, dükkânın arka odasına çekilmişler, gözle-ri önlerindeki hazineye olduğu halde konuşuyorlardı.

Masters: «İşler yolunda, Fred, dedi. Buna rağmen gene de gerdanlı-ğın kopmasını düşünmeliyim. Gerdanlı-ğın kopmasını değiştirir ve diyiye de birkaç inci daha ilave edersek onu artık sahibi bile tanıyamaz»

Fred: «Hakkınız, Mr. Masters,

Fred'in gözleri, kızın çıplak omuz-larındaki gerdanlığına takıldı.

diye tasdik etti. Ve bu suretle siz de onu büyük mücevher tacilerinden birine kolayca satabilirsiniz. Hepsi de sırt taneler ve bu yüzden de güphelemek akıldanlar bile geçmez zaten...» Bu işi kendi başına beceremeyeceğini anladı işi ondan medet umduğuna ilâve etmeğe lüzum bile görmedi.

Birkaç hafta sonra Fred, son de-fa olarak pastahaneye girdi ve: «Bir daha görüşemiyceğiz, Mavis, dedi. Zira bizim patron artık istirahate çekiliyor. Ben de başka bir yere ka-pılanmak için şehirden ayrılaca-ğım.»

«Oh! Nereye gideceksin, Fred? » «Sey... Plymouth'a.»

Halbuki Mr. Fred Tingley, adı-nın Plymouth'la hiçbir alakası olma-yan uzak bir semtte yeni bir dükkân açmak üzereydi. Ve Mavis' bir daha görmek niyetinde değildi...

Bond Street'de yeni açılan kuyumcu dükkânının vitrinindeki ge-ref mevkini bir inci gerdanlığı işgal ediyordu ve bu, o günlerde te-sadüfen Londrada bulunan Mrs. Van Polken'in gözünden kaçma-mıştı.

Kocasının kolunu yakaharak: «Şu incileri bak. Elmas, dedi. Altı sene önce kendi gerdanlığımı kay-bettikten beri her böyle bir şey satın almak isterdim. Hem biliyor musun, hiç bu kadar güzeline de içeri sürüldü...» rastlamamıştı...

Ve adamı dükkânın kapısından

BİRBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar, hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YATIRIMI

Adres: caddesi NO 36 - İstanbul

ABONE: Yıllık (50 sayı) 12 lira

6 aylık (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve Yayıncısı: TİHAN İZCI

editör: TAHSİN DEMİRAY

Baskıyıcı: YATIRIMI BASIMEYİ

Kadının yüzüne baktı,
— "Burada olanı arayan soran
oldu mu?" diye sordu.

Bahsin değişimini gören kadın
memnuniyetini gizliyemedi. Heye-
canla,

— "Evet, senyorita!" dedi. "Me-
ğer hakkınız varmış! O gün sizin
hemen arkanızdan bir efendi gel-
di - bir Amerikalı. Senyora Re-
yes'e sordu. Benim Senyora Re-
yes'ten haberiim bile yoktu. Tabii!
Kadın gözlerini manalı manalı
devirdi. "Ertesi sabah bizim mem-
leketten bir genç adam geldi. Sen-
yora Reyes onun teyzesiyim. Genç
adam teyzesinin çoktan kaybolun
oğlunu bulmuş da onu müjdeleme-
ye gelmiş! Düğün için delikanlı
geldi. Jose'nin bir arkadaşısıymış.
Onun nereden olduğunu öğrenmek
istiyordum. Ama ben Jose'nin ne-
de olduğunu nasıl bileyim? Biz Lo-
perleriz. Senyora Reyes veya Jose
diye birilerini tanımyorduk değil
mi Senyorita!"

Kızın gene manalı manalı göz
kırpı. Ama üzerindeki endişe ve
asabiyeti gizliyemiyordu. Vili o
bir demet bakınarak vererek oradan
ayrıldı.

Merddivenlerden dalgın dalgın
indi. Sonra anı bir karara vardı.
Bir şeyler düşünür ve Star Vile'i
peşine bütün dünyanın detektifle-
rinin de taksa Vili bunu öğrene-
cekti.

Otomobile girince şöföre:
— "Dan" dedi. "Ne yapacağız,
nasıl yapacağız, biliyoruz. Sokak-
larda kaç saat dolaymamız lazım
onu da biliyoruz. Bilsen de za-
ten yaz gelir. Ama peşimdeki bu
heriflere izimizi kaybettirmemiz
mutlaka şart. Eğer mümkün de-
ğilse ben ineyim de tünelle geçeyim
barı."

"O zaman sizin peşinize düş-
meleri daha kolay olur. Miss. Zi-
peşimdeki otomobillerde birer
kişiden fazla var. Mademki vakti-
miz bol, elbet kerizlerden kurtul-
manın bir çaresine bakarız."

Bunun üzerine garip, uzun, do-
laşım bir yolculuk başladı. New
York'un mükemmel caddelerinden ve
lüks köşelerinden mademki pe-
şini bilen genç kız güçlerini dar
pis sokakların ıfrat sefaletleri kar-
şında hayretlen hayrete düşüyör-
dü. Durmadan, dinlenmeden, ağır
ağır ve bir teviye yağın kar, man-
zarasının zavallılığını büsbütün art-
tırıyordu. Biraz sonra arka so-
kaklardan çıkarak geniş, ferah yola-
ra sapıyor. Oradan bir fabrika
mahallesine giriyor. Danyel Mar-
ley New York'u ancak şehrin so-
kaklarında doğup büyüyenlerin bi-
le bileceği gibi biliyordu. Bir ke-
sine bir demir yolunun yanından
geçtiler, nehrin sahiline iki defa
indiler ve gemi tezgahlarının ara-
sından geçtiler.

Sindri peşininde sadece büyük
otomobilleri motoksikler kalıptı. Vi-
li bir aralık sinirlenerek,
— "Allah şu motoksiklerin ceza-
sını versin!" diye bağırda. "Otomob-
il neyse ya, motoksikte doğrusu
çok ilerliyordun."

Şöfor kısık güldü.
— "Sindri onun cezasını Allah-
tan evvel kul vereceksin dedi. De-
dikimne geldi. Biraz ötedeki
dört köş ağzında duran nokta po-
lisini tanıtmış."

Asağı Broadway'nin bir köşesine
gelmişlerdi. Sokaklar tehneydi ama
noktadaki fari yarı polis hâli yerinde
duruyordu.

Dan otomobili durdurdu ve ko-
şarak polisin yanına gitti. İki ah-
bap bir iki laf ettiller, sonra Dan
gene koşarak arabaya bindi. Nok-
tadan süratle uzaklaştılar. İkinci
bir köşeye geldikleri zaman Dan,
— "Sindri arabanıza bakabilirsi-
niz, Miss" dedi.

Aşk ve Macera Romanı: 20

durdurmuştu. Detektif beyhude bir
öfkeyle elini kolunu sallıyarak laf
anlatmışa gelmişler fakat kanunun
imacı münaselesi orali bile ol-
mayacak defterine bir şeyler kayde-
diyordu.

Cofor hâlâ kıs kıs güliyordu.
— "Bu polis şubabimdir, demis-
tim size. Adı Delekartidir. Yazın
bir motoksikli buna çarptı. Epeyi
hasarlandı yatı. O gün bugündür
motoksiklilerden nefret eder, co-
cuk. Sindri bu motoksikli herifin
garajda şöfor olduğun, motoksiklet
ehliyetinin sahte olduğunu söyle-
di. O karakolda bizim Delekartiye
laf anlatıcısına kadar bir istediği-
miz yere gider de geliriz bile, Miss!"

— "Senyora Reyes'e Jose ne-
de? Onları mutlaka görmem şart,
Senyora Rodriguez. Şimdi kızı-
nızdan geliyoruz."

"Kızım size söylemedi mi?
Kadın sımsın ellerini çaresizlik
içinde açtı. "Allah şahidim olsun
ki kabahtan deinde geldim! Böyle
bir şey yapacağımı nereden bile-
dim? Pencereden tarafa bile bak-
mıyordum!"

"Ne oldu? Çabuk söyle, ne ol-
du." Genç kız kadının kolunu aka-
ba tuttu ve onu taraklıyarak, "Ça-
buk! Çabuk!" diye haykırdı. "Ne
oldu?"

Tam o sırada merdivenlerden

yağır, küçük, igrü büyü bir seki

"Evet Senyorita! Meğerse ne kadar hakkınız varmış!"

Vili döndü. Polis motoksikli
— "Ama peşimdeki hâli otomo-
billerden biri var."
— "Allahın yardımıyla ondan da
kurtuluruz. Miss."

Yarım saat daha köşe kapmaca
ve saklambaç oynadıkları sonra
büyük otomobiller de kurtuldular.
Dan neseyle,
— "Gözünüz aydın, Miss!" dedi.
"Artık meydan bizim!"

Brooklyn'in temiz, orta halli
mahallelerinden birine gelmişlerdi.
Yolun iki tarafında iki sıra ağır
başlı, kırmızı tuğla ev yazıyordu.
Dan arabayı karanlık bir köşede
durdurdu. Vili hemen derin bir at-
lıyarak evlerden birinin merdive-
nini koş koş çimti ve zile bastı.

İri yarı, esmer bir kadın kapıyı
açtı ve kekeleyerek,
— "Oo, buyurun, Senyorita" de-
di.

asafıyla koştı ve kendini kızın a-
yaklarının dibine attı.

— "Senyorita! Senyorita Bili-
Ninem kapıya! Safakla bir kalk-
mıs ve herkes yururken çıkıp git-
miş! Ninem kayboldu!"

XVI

Bedbaht Ruhlar Gözü

Vili eve büyük bir üzüntü ve
düşünce içinde geldi. Akşamdan-
rı ağır ağır, dalgın dalgın yağın
kar şimdi gitgide hüzünlü bir rüz-
gârla savrulmuş başlanmış. Ama
genç kız bunun farkında bile de-
ğildi.

Mrs. Rodriguez'e Jose'nin an-
lattıkları hikâyeye görünüşte basitli
ama birçok tehlikeli ve çarpık ta-
rafları olablirdi ki genç kızın cev-
val muhayyilesi bu tehlike ve ka-

rişgilleri aklı açık görebiliyordu.

Tia Juana ilk önce yeni evinden
çok memnun oluyormuş. Ama
sonradan duygulanmış. Artık hiç
konuşmuyor, yalnız arastıra kend-
kendine marifetli hareketlerle işa-
retler yapıyormuş.

Bir gün evvel hiçbir şey yeme-
miş ve saatler saatı ocagin başında
büzülmüş kalmış. Alaca karanlık
köküne büyük bir tencere alıp ate-
sin üzerine koymuş. Tencerenin
içine eşyalarını arasından çıkar-
dığı tuhaf ot ve yaprakları atarak
esrarlı bir su kaynatmış.

Tia Juana bu suyu uzun uzun
baktımsı, sonra suratına asmış ve
tencereyi de, suyu da işfkeyle pen-
cereden dışarıya fırlatmış.

Mamafıl aşım, yatma vaktin-
de, Tia Juana'nın sevdası manaklı
gibi Jose'yı öperek Rodriguez onun
kavhatısını götürdüğü zaman oda-
yı boş bulmuş.

Odada herhangi bir mücadele
iz filân yokmuş. Zaten geceyle
de hiç ses duyulmuş filân olmamış.
Sadece Tia Juana'nın aşımında
kilitliye sürmüldüğü kapı. İçeriden
açılmış olarak bulunmuş.

Bütün bunlar Tia Juana'nın
kendisi istefiyle evden çıkarak bilin-
medik bir yere gittiğini gösteriyor-
du. Ama Vili onun böyle bir şey
yapabileceğini hiç aınnetmiyordu.
Tiznarsuna sevdalı genç dostu-
nun bu plânında muvaffak olması
için elinden gelen her şeyi yapma-
ğa hazır. Sonra küçük ve acıklık
yerlere alışık olan bütün insanları
gibi bu büyük, kalabalık ve kar-
makarsız şehirden çok korkardı.
Zaten hiç tanımadığı bir şehinde
gezmeğe çıkacak kadar da deli
veya aptal değildi. Acaba Star Vi-
ley herhangi bir hileyle onu dışarı
çekmekte muvaffak olmuş muydu?
Yoksa Senyora Rodriguez mi rüş-
vet mukabilinde onu dümana tes-
lim etmişti?

Dan genç kızın üzüntüsünü ve
dalınlığını hemen sezmeğe bera-
ber hümmetkâr bir sükkün içine a-
rabayı işletti! Brooklyn köprüsü-
nün başına geldiler. O zaman Vili,
— "Dan" dedi. "Bir zamanlar sen
detektif acentasında soforluk yapı-
yordun. Fakat şimdi bizim detek-
tiflik yapmak ister misin?"

Söforün sözleri parladı.
— "Ne diyorsunuz, Miss? Kim
latemez ki?"

— "Akıllı çocuksun, Dan. So-
forluk yaparken detektiflerin
nasıl çalıştıklarını görülmüş söy-
liyorsun. Onların metotlarını her-
halde tatbik edebilirsin."

— "Çalışırım Miss."

— "Ebu sabah, demin gittiğimiz
evde oturan ihtiyar bir İspanyol
kadını kaybolmuş. Onun derhal bu-
lunmasını lazım. Bütün peşimide
dolasan adamların istedikleri de
bu kadın, zaten. Bu iş üzerinde ca-
laşacaksın. Onu bulup bana getir-
diğin takdirde de bin dolar mükâ-
fat var."

Hafiyelik işinin heyecanı ve va-
dedilen paranın bolluğu genç şö-
före de büyük bir coşku vermişti. Ka-
nım Tia Juana'yı tarif edini dikkatle
dinledi. Sonra kendinden gayet
emin bir tavrıyla,

— "Siz her şeyi bana bırakın,
Miss" dedi. "Ben yarın ne yap-
yapar o eve gireyim. İhtiyarın toru-
nuya ve ev herbir yerini bulayım
Sonra şehri de altüst ederim. İhtiy-
arın dilinden anlasam çok iyi o-
lurdu ama..."

— "Tia Juana istediği zaman
pekli İngilizce konuşur. Ama bu-
nu mecbur olmadan yapamaz. Zira
Amerikalılar her şeyinden nefret
eder. Amerikalı olayları bilmeyen
severdi bir de beni sever. Düsmar-
larımız eline geçmesi fena. Ama
bu sofkta yapayalnız sokaklarda
dolayp durması daha da fena. Dan,
onu mutlaka bulmalısın."

(Arlan 14. sayfa)

Nakleden: S. DERMAN

Mr. Marcolis kolah yakasının üstünde katmerlenen kısa ve kalın boynunu zorlukla kılmıdarak doğruldu ve hususî o-
casına doğru ilerleyen misafirlerini-
nin ardı sıra yürüdü.

İçlerinden biri, kaplama tahta-
laryile örtüldükten sonra üstleri
çişekli Japon bezleri kaplanmış du-
varları takdîrkâr nazırlarla süze-
rek:

«Her şeyin iyisini bilirsın, Mar-
colis dedi.

Ev sahibi: «Çünkü» diye cevap
verdi. «Kumar oynarken temin e-
dilmesi gereken en lüzumlu şartın
konfor olduğuna eskidenberi inan-
tım».

Onanın ortasındaiki aleak masa-
nın etrafında rahat iskemleler sıra-
lanmıştı. Bunun yanında, üstünde
iki sürüklü viski, soda şonları ve
bir kâsedâ bus bulunan Hint mese-
sinden yapılmış bir sehpa vardı.
Pencerenin önündeki divanın üze-
rine de mav'mıtrak kır renklî bir
Malta kedisi kıvrılmıştı.

Uzun boylu ve keskin bakışlı
bir adam olan Jamison hayvana
bâskarak güldü:

«Bu kediden bir türlü vazgeç-
medin, Marcolis».

Marcolis kediye doğru müffik
bir azadez ederek: «O benim u-
ğurumdur dedi. Ve sonra çekme-
yi açarak ortaya hiç kullanılmı-
ması iki deste kart paketi çıkardı.
Kâğıtların arklarına basit hatlar-
la bir kedi resmi çizmişti. «Hu-
susî markama» diye izah etti. «Sen
bu kâğıtlarla evvelce de oynamış-
tın değil mi Jamison?»

Jamison başını salladı ve öteki
iki adam bardakları içki doldura-
rak yerlerine oturdular. Oyun iler-
ledikçe sinirlerdeki gerginlik te-
mütnedânen artıyordu. Jamison
heyecanını belli etmemeye çalı-
şarak gözlerini kâğıtlara oturan Mar-
colis'e dikmişti. Onunla birçok ke-
reler aynı kareye istarak etmiş ve
bu gece bütün maharetini kulla-
nar her şeyi rakat kazanmak ni-
yetindeydi. Fakat Marcolis'in po-
ker hilelerinin aşağı yukarı hepsi-
ne âşına olduğuna bildiğinden,
bunların en eskilerinden birine mû-
racat etmeyi tasarlıyordu. Elini
yavaşça cebine sokarak yanında
getirdiği arklarla Marcolis'in u-
ğurlu kedisinin resmi ile süslü kâ-
ğıtları oksadı ve bardağına yenî-
den içki koyduktan sonra sağ-
daki adamın kesdiği kartları ka-
dıkça başladı. Birdenbire kolu
önündeki bardağa çarptı ve bir ko-
caman kadeh dolusu viski masa-
sının üzerine yayıverdi!

«Hay Allah kahretsin!» dedi ve
hemen cebinden çıkardığı mendille
öyleki kurulamaya çalıřarak özü
diledi: «Kurulmadın Marcolis, dik-
katsizlik ettim».

«Üzülmeye dostum. Zararı yok»
diye cevap veren Marcolis yüzünde
her zamanki gibi küğümser bir
ifade olduğu halde önündeki kâ-
ğıtları aldı ve üç papaz olduğunu
göerek oyunu açtı. Adamlardan bi-
risi girmidi. Jamison artırdı ve
bunun üzerine öteki de çekilmeyi
tercih etti. Şimdi ikisi karşı kar-
şıya kalmışlardı. Marcolis iki eş-
man parmasın kaldırdı ve Jam-
ison gıft kart verdi.

Gülmüsyerek: «Bin!» dedi.
Marcolis'in sesi hoşkulaşmıştı.
«Eki bin!»

Jamison: «Kabul» diyerek elini
ağı, Kupa'dan flogu vardı.

Oyuna istirak etmeyenlerden bi-
ri: «Gecenin en iyi eli» diye hayif-
landı. «Böyle şeyler bize gelmez
ki...»

Mr. Marcolis şıman omuzlarını
sıktı ve bileğinin küçük bir hare-
ketiyle kâğıtlarını d'vanda uyuk-
layan kedinin üzerine fırlattı. Hay-
van ırlıklar doktruldu.

Marcolis: «Halbuki kazanaca-
ğımı zannediyordum. Şura'çığım»
dedi. «Tallim neden kapandı aca-
ba?» Bir yandan da yarı aralık
gözleriyle onu süzüyordu. Kedi kâ-
ğıtlara sıtthıffa baktıktan sonra
tekrar uzandı ve uykuya daldı.

Jamison pek neşeliydi: «Ne o,
beğenmedi galiba!»

Biraz önce kartları tutan elin-
de, şimdi otomatik bir tabanca be-
liren Marcolis nefretle: «Üstaca
yaptığın hileye o da hayret etmiş
olacak» diye cevap verdi.

«Ne demek istiyorsun?»
«Oyunda deste değiştirmek hiç
de centilmence bir hareket değıl-
dir, Jamison».

Jamison'un yüzü bembeysiz ol-
muştı: «Yemin ederim ki hiçbir
şey yapmadım, Marcolis!»

Marcolis: «Öyle mi?» dedi.
«İçki görürüz...» Ve dağıtmak
üzere hazırlanmış olan desteyi al-
ıp divana doğru yürüyecek, ken-
dinin üzerine bırakıp kart attı. Hay-
van kâğıtları üstünkörü kokladı
ve başını çevirdi.

Adamlardan biri merakla sordu:
«Bu da ne demek?»

Mr. Marcolis: «Küçük bir ihtiy-
atı tedbir» diye cevap verdi. «Ha-
yatımı kumarla kazanmaya başla-
ğımdanberi kendimi - daima al-
daltılmakın korunmak mebuirite-
tinde kaldım. Kâğıt paketlerini
değıştirmenin çok kolay olduğunu
bilirim, zira el daima göğünden daha
gubuk is görür. Bunun için de hem
kartlarımın arkasına orijinal şekil-
ler çizdiririm, hem de onlara sade-
ce değen bulunan bir koku sürer-
im. Bu da Şura'nın en çok sev-
diği parfümdür».

«Kedim bu kokuyu derğerlerinden
kolyahıka ayırır. Elimeledi kâğıtla-
rı ona dokru fırlattığı zaman al-
dırmadı bile, ve ben de o zaman
bunların değıştirilmiş olduğunu an-
ladım. Şimdi lütfen benim paketi-
mi inde eder misiniz. Mr Jam-
ison?»

Jamison tekrar itiraz edecek ol-
du, fakat Marcolis kapla göz aru-

Bruce Bennett

17 Mayısta Wisconsin'de dünyaya geldi. Küçüldüğünden beri hem derslere hem de atletizme meraklıydı. Üniversiteyi parlak derecelerle bitirdiği gibi atletizmde de gayet büyük bir nam kazandı. Hobey, futbol, golf oynuyor ve bir balık gibi yüzüyordu. Tahsilini tamamladıktan sonra kendine meslek olarak atletizmi seçti. Olimpiyatlarda gülle şampiyonu oldu.

Bilirsiniz, herhangi bir müsabakada kazanan veya herhangi bir sahada gözâ çekelerle derhal tecrübe filialı çevirtmek Hollywood'un âdetidir. Bruce da buna bir istisna teşkil etmedi. Şampiyon olunca gayet kıartlı bir kontrat teklifiyle karşıladı. Bu kontratı kabul etti ve Hollywood'a gitti. Tarzan filmlerinde oynadıktan sonra Columbia'ya geçti. Bu stüdyo onu son zamanlarda büyük filmlerde ikinci derecede, mühim karakter rollerinde oynatıyor. O yakışıklı artistî yakunda birinci sınıf erkek yıldızların arasında görecektir.

Uzun boylu, sarışın ve pek yakışıklı bir erkek olan Bruce Bennett hususî hayatında kibar, cazip ve sessiz sadâsız bir aile erkeğidir. Sporla hâlâ meşgul olur. Karısı Jeannette Cannon'un dedi gibi sever. Asıl adı Herman Brick'en Cannon'ya geçtiği zaman Bruce Bennett olan artist kuvvetli bir sanat kabiliyetine ve sevimli bir şahsiyete sahiptir.

sında yerinden fırlayarak arkadaşının cebindeki üçüncü desteyi çıkarıverdi. ...

Dişarı çıkırlıkları zaman Jam-
son ötekilere dönerek: «Bana in-
anın» dedi. «En küçük bir hile
yapmadım. Gerçi bunu düşünmüyör
değilim ama yanmıdaki kâğıtları
ötekilerin yerine koymak için ikin-
ci seansa kadar beklemeye karar
vermiştim, Marcolis'in neden şüp-
helendiği bir türlü anlayıyordum».

Adamlar: «Biz anladık» diye
cevap verdiler ve yollarına devam
ettiler.

Bu esnada evinde yalnız başına
kalan Mr. Marcolis tembel adımla-
larla divana yaklaştı ve Jamisonun
cebinde bulduğu kartları kediye
uzatarak;

«İşte» dedi. «Sevdiğin kokuyu
doya doya içine çek bakalım».

Hayret! Hayvan kartlara gözü-
nün ucu ile baktıktan sonra dönüp
öteki desteye doğru yönelmişti...

Marcolis: «Ne oluyorun?» diye
haykırdı. «Neden koklamadın?»
Kâğıtları kapıp kendi burnuna
gözdürdü, hiçbir şey kokmuyordu. Bu
sefer de biraz önce çıkardığı dört
papaz yüzüne yaklaştırdı ve kes-
kin bir viski kokusunun genzini
turalmadığını hissedince hakikati
anladı. Bunlar kendi kâğıtlarıydı.
yani Jamison yanında getirdiği pa-
keti meydana çıkarmaya first bu-
lanmamıştı. Kedinin onlardan hoş-
lanmamasının sebebi de üstlerine
bulanan viskinin tesiriyle kendi
kokularını kaybetmiş olmasındı.

Mister Roberts, odanın kapısında durmuş, sakin bakıyordu.

Çam Sesleri

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Muhasip ve yardımcısı kasasdar Mr. Roberts, kasa odasının ağır çeklik kapısını hoşboşuna zorladuktan sonra başını esefle salladı. Üzülüşünün sebebi de başkasıdır. Mr. Newman'ın bu odanın anıtlarını gene cebinde unutarak evine gitmiş olmasını. Hiddetle: «Onun dağınlağın da artık itiyatı haline almış ya başlıyor» diye homurdandı. «Hiç olmazsa bugün akını başını toplasaydı ne olurdu sanki!»

Orfada korkacak bir şey yoktu ve şirketin son bir haftalık kârı o tane 3000 sterling tutarındaki senetlerle bonolar emvilettiydi. Zira hepsi de titlerek kapanınca kendine kilitlenen ve sonra ancak anahatlarla açılabilen bu kapının arkasındaki kasalarda saklıydılar. Bunları gıfınlı bilenen de sadece Mr. Roberts, Mr. Newman ve genel sekreterden ibaretti.

Bütün bunlardan başka binanın önündeki büyük kapılar yarım saat sonra kapanıp sürgülenecekti ve Mr. Roberts da o zamana kadar bünyesi beklemekte mecburiyetindeydi. Zaten o her vakit kırık, arkadaşlarından anacağı bir saat geç terkeder, sahahları da onlardan evvel işbaşı yapıp, Müessesenin en eski memurlarından biri olmasına ve vazifesini de bir av köpeği sadakatıyla ifa etmiş olduğuna her nedense Mr. Newman'ın emrinde çalışmaktan bir türlü kurtulamamıştı. Başkasıdan ihmalden ve dağınığından mütevellit aksaklıklardan ötürü de dâima, hiçbir şeyden haberi olmayan bu zavalı muhasibi mesul tutulardı.

Mr. Roberts kasasını açtı. Mr. Newman ertesi gün senelik iznini geçirmek üzere geldikten ayrılmıştı. Bunun için bu gece eve döndüğü zaman anahatların cebinde olduğunu farkedenin mutlaka onu postayla şirkete gönderirdi. Bütün penglenleri gibi Mr. Newman da şehrin ilk kilometre kadar ilerisindeki küçük bir banliyö köyüne ikamet ediyordu ve anahatları hemen postaya vermediği takdirde ertesi sabah, memurlar aynı odaya muhafaza edilmiş hesap def-

terlerini almayacaklar, yani müessesenin işleri allah bulak olacaktı.

Henry Maxwell Bankasının memurları oturmuş haril haril konuşuyorlardı. Yalnız arada bir baharları kaldırıp merakla kapıya doğru bakıyorlardı. Müdürlerine ne olmuştu bu gün? Bu kadar geç kılıdılı bir vakti değildi. Müdür Henry Maxwell her sabah unutturamamış tam saat dokuzda büroya gelirdi. Memurların sefi olan Pittman, müdürü artık adınaklı merak ediyordu. Hasta mıydı yoksa? Herhalde araya pek mühim bir şey girmiş olmalıydı. Saat dokuz bir kaç oldu, on oldu hâlâ ne gelen vardı ne de giden. Tam on beşte kaçak ket sonra içlerinden yaza maktelinesi ahkemi aesi durulmaya başladı. Bütün memurlar sanki bir işe almışlar gibi yaza bakarlardı. Boraanın on fırtınanın zamanıydı. Müdür Maxwell'in başını kaseyacak vakti yoktu. İlde bir telefon çalıyordu. Telefona elinden bırakarak memurların bir kaçışını görüp onları bir müddet konuşup emir verdikten sonra yoldu; bir başkası çağırıyordu. Müdür nefes almada durup dinlemişden çalışıyordu. Tam cürucunla zamanda keirice kadife tayyirini giymiş kumaş kumral bir kız geldi. Pittman başını kaldırıp da bakmaya bile lüzüm görmeden müldre genele. «Yeni sekretörün!» diye tanıttı. Mister Maxwell hayrette başını kaldırıp bir kaza bir Pittman'a baktı.

Ne demek istiyorsun? Bizde mühalfe yok ki...
— Miss Leslie'nin yerine. Siz bana dün söylemişsiniz.
— Çıldırın mı sen Pittman? Miss Leslie bir seneden beri yanımda çalışıyor. Ben kendisinin son derece memnunum.
— Maxwell yine başını öüne eğip çalışmaya devam etti. Genç kız evvelâ adınakılı sarıyordu. Sonra birden başından bir kumaş kapını karnasından da kuvvete carpması ihmal etmedi. Ne demekti? Kendisiyle işi...
— «Gün geçtikçe daha da utanık oluyor» diye mırıldanıp başını salladı. Sıra masasının başına geçip çalışma-

Mr. Roberts'ın akına kötü köte ihtimaller geliyordu. «Ya bu gece hareket eder ve anahatı yollamazsa ne yaparız?» diye mırıldandı. Tuhaf bir tesadüf eseri olarak başkasıdır da o esnada uzun müddetten beri tasarlamağa bu uzun seyahate çıkmağa hazırlanıyordu. Zira fikrini değiştirerek biraz sonra kalkacak olan trenle Güney Afrikana, araya gitmek mecburiyetinde olan kendisinin çok daha halli vakittir ahkemlerin bile kolay kolay gözlerine kestiremedikleri, uzak ve ıssız bir köşeye doğru yola çıkmağa karar vermişti.

Mr. Newman'ın istikbal hakkında çok büyük projeleri vardı. Bunları tatbik mevkiline koyabilecek için de şirketin kasasında saklı bulunan 3000 sterlini ile geçirmek kâfi gelecekti. Fakat bu işi vazifesinin yarımından dikkatle bekmeden başsarabilecek de pek kolay değildi.

Mr. Roberts tam postahenden başkasıdır bir telgraf çektiymeyi düşünürken bir telgraf çektiymeyi bağladı ve ahizeli kulunğa götürün muhasip, sefinin esneli duyunca derin bir nefes aldı.
«Ben de size bir tel yazdım ki üzeriyle» efendim» diye başladı. «Kasa odasının anahatını dağınıklıkla yanınızda götürmüşsünüzdü.»
«Evet biliyorum. Telefon edişimin sebebi de bu zaten. Bir aralık onu postayla yollamayı da düşünmedim değil ama, kaybolması yahtünlizme geç verması ihtimalini göz önüne alarak vazgeçtim. Anahatı biraz daha gidi gidi alacağım çok iyi olacak. Mr. Roberts. Esasen ben de şimdiki çok uzanınızda değilim.»
Ve muhabatının, sadece bir emir tekrarıdan ibaret olacağına şüphe etmediği cevabını bekliyerek sus-

tu. Mr. Roberts: «Başüstine, efendim» dedi. «Siz nereden konuştuyorsunuz?»

«Victoria istasyonundan. Yarım saat sonra kalkacak olan trenle hareket edeceğim. Bunun için de anahatı araya kadar getirmem imkânla. Bu safada bekleyebiliriz. Zaten yirmi dakika sonra burada olabılırız.»

Roberts: «Hakhamız Mr. Newman» diye tasdik etti. «Şimdi saat kaç?»

«Tam yedili»
«Kağ edildim?»

«Yok»
Muhasip sokaktan gelen gürültüyü işitmemek için eliyi serbet kalm kulunğı tıyıkarak yeniden sordu. «Yine anlayamadım, efendim!»

Ve ancak öteki aynı kelimeli üçüncü defa olarak tekrar ettikten sonra bu safada bekleyebiliriz. Başkası ile paltosunu alarak dışarı fırladı. Sokak kapısını da biraz sonra gelecek gece bekliğini içeri getirmesi için aralık bırakmıştı. Merdivenleri ikişer ikişer atıyarak aşağı indi. Bir yandan da mütemadeyin yolun sonundaki kilitlenen saatine bakıyordu.

Fakat eğer hiç adamları yoluna devreleceği yerde arkasına dönmeydi, kendisinin şirketin çıkmasını bekleyen Mr. Newman'ın kilitlenen yanındaki telefon kulübesinin arkasından ayrılarak ilerlediğini, merdivenleri çıktığını ve yazhanenin aralık kapısından içeri kaydığını düşünürken, gürültüyle Hal-olunmuş bir plânlı atıldık edilecekti. Olan tek adamın da Victoria istasyonunda olduğunu bildiğinden rahatağa kasa odasına doğru yöneldi ve cebinden çıkardığı anahatı kilitte soktu.

(Arkası 14. sayfada)

İşlerinin Çokluğu

Nakleden: Leylâ BEKEM

Maxwell size dün söyledi mi? Yeni bir sekreter angaje edilecekti. Ne oldu? Bulundu mu?

Evet bir saate kadar burada olur herhalde.

Peki. Öyleyse ben o kelimeye kadar çalışmaya devam ederim.
Miss Leslie başkasını ve tayyirini nakletti bemen ardında açıklardan birisine aşı odasına girdi ve bir müddet sonra içlerinden yaza maktelinesi ahkemi aesi durulmaya başladı. Bütün memurlar sanki bir işe almışlar gibi yaza bakarlardı. Boraanın on fırtınanın zamanıydı. Müdür Maxwell'in başını kaseyacak vakti yoktu. İlde bir telefon çalıyordu. Telefona elinden bırakarak memurların bir kaçışını görüp onları bir müddet konuşup emir verdikten sonra yoldu; bir başkası çağırıyordu. Müdür nefes almada durup dinlemişden çalışıyordu. Tam cürucunla zamanda keirice kadife tayyirini giymiş kumaş kumral bir kız geldi. Pittman başını kaldırıp da bakmaya bile lüzüm görmeden müldre genele. «Yeni sekretörün!» diye tanıttı. Mister Maxwell hayrette başını kaldırıp bir kaza bir Pittman'a baktı.

Ne demek istiyorsun? Bizde mühalfe yok ki...

— Miss Leslie'nin yerine. Siz bana dün söylemişsiniz.

— Çıldırın mı sen Pittman? Miss Leslie bir seneden beri yanımda çalışıyor. Ben kendisinin son derece memnunum.

Maxwell yine başını öüne eğip çalışmaya devam etti. Genç kız evvelâ adınakılı sarıyordu. Sonra birden başından bir kumaş kapını karnasından da kuvvete carpması ihmal etmedi. Ne demekti? Kendisiyle işi...

«Gün geçtikçe daha da utanık oluyor» diye mırıldanıp başını salladı. Sıra masasının başına geçip çalışma-

nına devam etti.

Maxwell haril haril durup dinlemişden çalışıyordu. İlde bir telefon çalıyordu. Telefona elinden bırakarak memurların bir kaçışını görüp onları bir müddet konuşup emir verdikten sonra yoldu; bir başkası çağırıyordu. Müdür nefes almada durup dinlemişden çalışıyordu. Tam cürucunla zamanda keirice kadife tayyirini giymiş kumaş kumral bir kız geldi. Pittman başını kaldırıp da bakmaya bile lüzüm görmeden müldre genele. «Yeni sekretörün!» diye tanıttı. Mister Maxwell hayrette başını kaldırıp bir kaza bir Pittman'a baktı.

Ne demek istiyorsun? Bizde mühalfe yok ki...

— Miss Leslie'nin yerine. Siz bana dün söylemişsiniz.

— Çıldırın mı sen Pittman? Miss Leslie bir seneden beri yanımda çalışıyor. Ben kendisinin son derece memnunum.

Maxwell yine başını öüne eğip çalışmaya devam etti. Genç kız evvelâ adınakılı sarıyordu. Sonra birden başından bir kumaş kapını karnasından da kuvvete carpması ihmal etmedi. Ne demekti? Kendisiyle işi...

«Gün geçtikçe daha da utanık oluyor» diye mırıldanıp başını salladı. Sıra masasının başına geçip çalışma-

— Miss Leslie'nin yerine. Siz bana dün söylemişsiniz.

— Çıldırın mı sen Pittman? Miss Leslie bir seneden beri yanımda çalışıyor. Ben kendisinin son derece memnunum.

Maxwell yine başını öüne eğip çalışmaya devam etti. Genç kız evvelâ adınakılı sarıyordu. Sonra birden başından bir kumaş kapını karnasından da kuvvete carpması ihmal etmedi. Ne demekti? Kendisiyle işi...

İKİ AŞK ARASINDA

80

SANA İZAH EDECEK HİÇ BİR SEYİM YOK. YALNIZ O ÇOCUK BENİM KARDESİM. BU BABAMIN EVVELCE EVLEN-DİĞİ KIZDAN OLDU. BABAMIN DUYUPTA ÖLMEK İSTEME-MİŞTİM.

O HALDE ÇOCUĞU KAYDA NASIL GEÇİRİLER?

BABAMIN VE ZURENİN ÇOCUĞU OĞURAK TABİİ DOĞDUĞU YAKUT BOŞANMA MİSALİDİ. BUNU BİR GÜN SANA SÖYLİYCEKTİM.

DEMİYOR OĞURAK SENİN ÖZ KARDESİN VE ODA SENİN GİRİ BABAMIN MİRASINA KÖNACAK.

MİRMA KIZARAK ALANI TOKATLAR. MİRASTAN EVEL SEN BUNALAYKISIN AŞKAK HERİF.

MİRMA.

MİRMA EVE GİRER GİRMİYİZ İRİDE KARŞILARVE AĞLAR BOYNUNA SARILIR.

MİRMACIĞIM... BABAN HASTA, TEŞSÜRDEN MUTEVERİLİT BİR BEYİN HUMMASI İMİS. DOK-TOR KURTARACAMINI UMUT EDİYOR... ÇOK FENİ.

ONU GÖRMER İSTİYORUM.

ODAYA GİRDİKLERİ ZAMAN GERİ AĞIR-LAŞMIŞ VE KENDİNİ BİLMEZ BİR HALDE YATMAKTADIR.

DOKTOR ONU AYILTIN. ONA BİR HA VADİS ÇOK İYİ BİR HABER VERİCEĞİM. BU ONU KURTARACAKTIR.

SİMDİ ÇOK AĞIR. HİÇ BİR NABERİ ANLAMA-CAK DU-RUNDA DEĞİL.

BOYLE ÖLMESİNİ İSTEMİYORUM. HEP BENİ KA BAHATLİ ZANNEDECEM. BENİM SÖZÜMÜ DUY-MADAN BİR KOTOLUK ETMEDİĞİMİ ÖBREN-MEDEN.

MİRMA UMÜTSİZLİK İÇİNDE GİRİYOR.

GÖK SÜVARI

UBALDO ABLASININ HASTALIGINI GIZLEMekteydi. HALBUKI ZAVALLI KADIN HADIYSE BLECEKTI. UBALDO BU VAZİYETTE ORDRAY GÖTÜRMEK İSTE-
MEZ

OLMAZ SEVGİLİM. ELE-
NANIN YANINDA ALE DÖK-
TÜRÜMÜZ VAR. LA-
ZIM GELEN HER
ŞEY O YAPIYOR

HENİ HELENA HABSBURG-
LARA MENSUP... ŞİMDİ KÖŞE
GRANDÜKLER, GRANDÜŞESLER
DOLMUŞTUR. ANLIYORSUN
BENİ DEĞİL Mİ?

ANLIYORUM... ONLARI
TAHAMMÜL EDERİM...

UBALDO TEŞÜRLE BAKTI.

NEYE BÖYLE SÖYLÜYORSUN SEV-
GİLİM? SEN BUNA TAHAMMÜLE-
DEMEZSİN. SONRA, ŞİMDİLİK
NEYİM OLDU
GÜNÜŞE
MEN
BELLİ
DEĞİL

... ANLIYORUM... TAK-
TİM EDEMEYİNCE DE
DEDİKODULAR BAŞ-
LIYACAK... FAKAT
BEN BUNLARA AL-
DIRMAM. YALNIZ SENİ
DÜŞÜNÜYORUM GEN...

TEŞEKKÜR
EDERİM CANIM.

SENİ BU ÜZÜN
TÜLLÜ AYLARINCA
YALNIZ BIRAK-
MAK İSTEMİYOR.
DÜM. FAKAT ANLIY-
RUM KI BU İMKÂN.
SİZ... NE YAPALIM...

METİN OL UB..
KALBİMİ DİMA
SENİNLE OLDUĞU-
NU UNUTMA. BEN
DE SENİNLE BE-
RBER AĞLIYA.
ÇAĞIM.

BİLİYORUM ORDRAY
TEŞEKKÜR EDE-
RİM.

ÜBALDO'NUN KIZ KARDEŞİ HELEN ÖLDÜ. ARADAN ALTI AY SEÇTİ. ARISTOKRASI GEVRELERİNDE BİR DEDİKÖDÜ BAŞ LAR

DUYDUNUZ MU ?
ÜBALDO NİŞANLAN-
MIŞ

YA ? KİMİN
İLE

ORDA HALLAND
ADAMA HALK SINI
FINDAN BİR
KIZLA SE-
VİŞME-
LER

HAYRET
ETTİM...

80/2

ÜBALDO'NUN NİŞANLISI
HAKKINDAKİ FIKRİNİZ
NEDİR MARKİ ?

İŞVEĞ ARISTOKRASİSİ BİR SA-
BAH YILDIZI GİRİ SÖNÜYÖR DE-
RİM. ÇOK MUTEBER BİR AİLE
NİN ÖĞÜ KENDİNİ BİR HALK
KIZINA KAPTIRARAK ARISTOK-
RASİYE BİR DARBE İNDİRMİŞ
TİR...

GİLEMİCA SEVDİ.
SAHİ SÖYLÜYÖR-
LAR...

SERSEMİLİK.. BEN DE GENÇLİĞİM
DE HİZMETİMİ SEVİM. ANA EYLEN
MEDİM. SEVGİ BAŞKA ASALET
BAŞKA ŞEYDİR AZİZİM.

GÖCÜKLAR !
DUYDUNUZ MU
BİZİM ÜBALDO
NİŞANLANMIŞ..

EYET İŞİTTİM..O
BİR KAHRAMAN OLDU.
RAK HERKESE AITTI
YAZIK OLDU.

KIZ NASILMIŞ ?
GÜZEL MİYMIŞ
BARI..

KİMİ GÜZEL
DİYÖR KİMİ
DE ÇİRKİN..

SALONLARDA
BU DEDİKÖDÜLER DE-
VAM EDERKEN ORDA
DA RESMİ NİŞAN İÇİN
HAZIRLANIYOR. ESKİ AR-
KADARLARI ONU TEĞ-
RIKE GELİYORLAR

BEN SANA TALİHÜ-
SİN DEDİM DE NİŞAN
NAZDIN..

GÖZÜMÜN ÖNÜ-
NE DÜBÜN MERASİMİ
GELİYÖR. PERİ MA-
SALI GİBİ

BAZİ ARKADAŞLARI
ŞAKALASTILAR.
SEKİ KISKANIYORUM
DİDİRUSU. ZENGİN, GÜZEL
KİBR, KAHRAMAN BİR KOCU.
NER KULA URSIP DEĞİL

SENİN YERİNDE OLSAM
SEVİNÇİMDEN GİLDİRİ-
RİM..

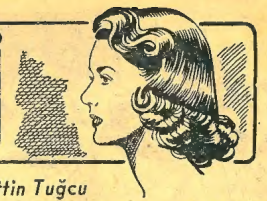
10/2

ARKASI VAR

AYRILIK GECESİ

Aşk ve Macera Romanı: 5

Yazan: Kemalettin Tuğcu

Biz ancak oturduğumuz ki köpek bırıyarak geldi. On adım kadar ilerimide durdu. Bize okadar hiddetle baktı ki insan bu havayın birçok şeyler düşünürdü ve öfkelenildiğini zannedirdi.

Nigâr bu bakışlardan ve köpeğin yakınığından öyle korktu ki sırtına hafifçe sarıldı ve başını omuruna koydu.

Köpek karışmada arka ayakla rının üstüne oturmuş dikikatte bize baktı. Bize sonra daha fazla yerleştirdi. Bir iki defa geneleri bir birinden ayrılacak gibi esnedi. Bir iki kasıdı, nihayet boynunu da ye- ri iki ön sağınan üstüne yapıştı- rı. Gözlerini kâh birisini, kâh ö- tekini açıp kapatarak kestirmeye başladı. Ara sıra kulakları dikil- yor, sağa, sola dönersek ses arıyo- ru. Nihayet gürnemek kalktı. Bütün tarlaların görüldüğü kayalarla doğ- ru yürüdü, orada bir iki saniye durdu ve ortadan kayboldu.

Başını bir tarafa doğru yata- rak Nigârın başına dokundum. Korkak bir sesle sordu:

— Gitti mi?
— Maalesef gitti, dedim.
Nigâr başını kaldırdı. Yavaş yavaş benden ayrıldı. Her tarafa doğru baktı. Aytağa kalktı. Rengi okadar soluktu ki bayılacak zan- nettim. Köpek tarlaları geçmiş, sı- rünün bulunduğu yere varmıştı.

— Dönelim Ekrem, dedi. Ne vahşi yerler, Biraz hava alayım dedim. Burunundan geldi.

O gece ay karanlılığı idi. Hava çok sıcak ve sıkıntılı olduğu için penereyi açmış, kenarına ilgisiz- tim. Yıldızların ışığında koyu ye- şil ağaçlar gülülmeye seçiliyordu.

Benim gibi karanlıkları seyre- den Nigâr odasının penceresinden sarkarak bana seslendi:

— Yatmadın mı Ekrem?
— Uyukum yok, dedim.
— Benim de öyle, dedi. Gelse- ne. Sigara içelim.

Gerip bir heyecanla kalktım. Yürümek çarpıyordu. Sanki bütün evdekilerden gizli onun odasına gi- diyor muyum gibi gürültü etmekte- ken çektiğim. Onun penceresi- nin önünde bir divan vardı. Konso- lun üstündeki lambayı kısma, ha- fif hafif esen rüzgâra karşı ufa- mış, derli toplu oturmuştu. Bana pencerenin öteki köşesini işaret etti:

— Otursana.
— Oturdum. Yanında ince ve uçları yıldızlı sigaralar vardı. Bir tane de bana verdi. Kibriti yaktı.

— Siz sigara içiyorsunuz demek, dedim.
— Ara sıra, dedi. Efkârlılandıkça içerim. Ya sen?

— Ben, anem, babam imiye- cektin diye üstüne vardıkları za- man içerim. Simdi amcamı boynuna tekilif ettiği için içmiyorum.

— Çok içtinçin. Hem de hain- sin Ekrem. Bugün köpekten kork- tuğum için alay ettin, kalbimi kırдың doğrusu?

— Böyle bir şey hatırlamıyo- rum.
— Köpeğin gidip gitmediğini sorduğum zaman maalesef gitti

diyen kimdi?
— Ben zammı evap veremedim. O için çekti ver.

— Öyle olsun, dedi.
— Siz beni hep yanlış anlıyo- runuz, dedim.

— Böyle bakalım nasıl tevîl ede- ceksin, dedi.

— Çok basit, dedim. Omuzuma okadar güzel yaslanmıştın ki üstümden çekilmeniz canımı sıktı.

Nigâr birden bire, geri kaçacak yer varmış gibi pencereye sırtını dayadı. Zayıf ışık altında gözlerinin hiddetle parladığını gördüm:

— Ekrem, dedi. Karşıdaki se- nin ablan sayılır. Ona göre konuş. Benim samimiyet ve itimadımı bel- ki de kökü talaklı ediyorsun.

Cevap vermedim kalktım. Oda- nın ortasına varınca yerinden kalk- tı.

— Demek kabul ediyorsun, dedi. Burada, biraz saf hava almak, ba- şımı dinlemek, yaralı kalbimi avut- mak için geldiğim evde sen bir kendin bilmez ve sırsakış erkek- sin öyle mi?

— Sen beni öldürecekisin Nigâr, dedim

Ben de kızdım:

— Siziz suçunuz yok, dedim. Bu benim talihimin bir cilvesidir. Kime yakınlık duyusam muhakkak beni kırar. Zaten anem bile beni anlamamıştır. Nerede ki siz anlı- yacakınız. Fakat kendini bilmez- liki ve sırsakışlığı asla kabul etmi- yeceğim. Ben kendim çok iyi bi- liyorum. Sırsakış da değilim. Hem kendimi çok iyi bildiğim için size benden uzak kalmanızı rica etmiş- tim.

— 5 —
Ertesi sabah odanıdan duydum. Nigâr tek atlı arabasıyla işine git- meğe hazırlanan amcamı haykırı- yordu:

— Nereye gitesem başıma bir dert- çıkar. Burada da karşıma bu co- cuk çıktı. Benin yüzümden gara- olandı diye günlerce uşura çektim. Simdi de hep benimle uğraşır. Benim çektiğim acı, benim çektiğim- ile yeter artık.

Bu sinirlisi esse amcamın ne ce- vap verdiğini bilmiyordum. Nigâr- bana darılmıştı. Evlin içinde rahat- sız olmanın diye vaktimin çoğunu evin dışında geçiriyordum.

Bu ona karşı artık bir kızgınlık duymuyordum. İstiyordum ki ona birçok şey anlatsayım. Hatfâ ağı- yarak.

Bu duyguları başımdan savmak için bir takım cebir meseseleri hal- lediyord, binlerce rakam yazıyo- ru ve kendimi bunların içinde kaybet- mek istiyordum.

Nigâr dargınlığının dördüncü- günü, akşamı, onu rahat bırakmak için yemek yemeyeceğimi söyleyip odama çektiğim zaman kapıyı hiddetle açarak içeriye girip sinirli sinirli haykırmağa başladı:

— Nigân evin rahatını kaçırı- yorsun, nigân yemek gelmiyor, be- ni de suçlu duruma bırakıyorsun? Sen beni öldürecek misin?

— Öyle sinirlenmiştin ki ağılıyo- ru. Böyle yüzüne haykırmasa benim de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu ona karşı artık bir kızgınlık duymuyordum. İstiyordum ki ona birçok şey anlatsayım. Hatfâ ağı- yarak.

Bu duyguları başımdan savmak için bir takım cebir meseseleri hal- lediyord, binlerce rakam yazıyo- ru ve kendimi bunların içinde kaybet- mek istiyordum.

Nigâr dargınlığının dördüncü- günü, akşamı, onu rahat bırakmak için yemek yemeyeceğimi söyleyip odama çektiğim zaman kapıyı hiddetle açarak içeriye girip sinirli sinirli haykırmağa başladı:

— Nigân evin rahatını kaçırı- yorsun, nigân yemek gelmiyor, be- ni de suçlu duruma bırakıyorsun? Sen beni öldürecek misin?

— Öyle sinirlenmiştin ki ağılıyo- ru. Böyle yüzüne haykırmasa benim de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

— Sen beni öldürecekisin Nigâr! dedim.

Bu sözleri duyduğunda benin de gülcüm gitti. Yüzüme yaşların in- diğini sezdim. Bunları hiç sakla- madan:

burada alakoyma. Sana yalvarırım amca.

Olup bitenlerden haberi olma- yan ev halkı ayrı ayrı odalarda ağılayan Nigârâ beni teskin için bo- suna uğraşıyorlardı. Amcamın, yen- gemin soruları beni boğuyordu. Ni- hayet kendimi avlıya attım. Ora- dan başımı alıp yürümeye başladım.

Gece epeyce serindi. Koyu bir karanlılık her tarafı kaplamıştı. A- yaklarım taşlara çarpıyor, ağaç dalları yüzümü çalıyor, rüzgâr du- madan esiliyordu.

Geride bırılgınlık evin bütün ışıkları yandırmıştı. Nigârın sesi du- yulmuyordu. Fakat amcam:

— Fener nerede? Seher, Seher feneri bul bana. Süleyman da kal- dir.

Daha sonra adamcağımın avlıya çıkarak karanlıkları doğru işareti uza- tı.

— Ekrem, Ekrem evladım! diye seslendiğini duydum.

Önce kaçmak, herkesten uzak- lara gitmek istemiştin. Fakat bol bol döktüğün gözyaş: beni biraz teskin etmişti. Beni bütünlük bağ- ka yerlerde arıyan amcamda doğru gittim. Evden epeyce uzak bir yer- de buluştuğum. Koluna amcamı yapıp, Elinde kaçacakmışım gibi tutuyor, var kuvvetliye par- maklarını sıkıyordu. Soluk soluğa olan adamcağım beni yanına co- kurttı.

Evladım, kendini topla. Dün- yada senin için bir çareli, her der- din dermanı vardır, dedi. Sen o si- nirl: kadının hallerine bakma. Kal- bini kırarak bir şey söylemişse biçareliğini ver. Çok çile çekti, çok acı çekti de onun için hırçın oldu. Böylelerin kusuruna bakıl- maz. Haydi evladım, sakın! Sa- na ne söyledim bakayım. Mektek ka- kaçtı filân mı dedi. Nasıl kırdı kal- bini?

İçimde boğazıma doğru çikan bir ateş, bir acı vardı:

— Amca, amca dedim. Ben bit- tim artık. Ben öleceğim. Ben öle- ceğimi hissediyordum.

A çoğum ne varmış ölecek. İnsan mikrûsına etmekte kendisini öldürmeğe mi kalkar. Böyle çocuk- lukları bırak. Anlat bana ne dedi- ğini. Kim bilir ne gülmüş şeylerdir.

— Anlatamam amca, anlatılır şey değil bu. Ben bile ne olduğu- mu bilmiyorum.

— Bildiğin kadarını anlat evla- dım. Ben senin amcamın. Derdini dök bana.

Seni okadar samimi, halı okadar acıklıydı ki içimdekileri, duygula- rı anlatmak sonra da boynunu sa- rılıp onu öpmek göğüsüne kapana- rak uzun uzun ağlamak istedi.

— Amca, amca dedim. İçim ya- nıyor. Dinle beni amca. İstemedi- m, dilemedim. Fakat...

Ben sözümü bitiremedim. Ka- ranlıklarda bir çığlık koptu. Fenerin ışığını gören Nigâr evden çıkmış, bize doğru sokulmuş ve benim anlatmağa başladığını du- yunca hemen koştu.

Onu okadar kendinden geçmiş bir halde hiç görmemiştim. Gözleri sanki ateş saçıyordu. Ince, tıktı, vahşi bir sesle:

(Arkası var)

(Arkası var)

(Arkası var)

(Arkası var)

RAK NASIL KACIYORDI... SINCAP
GIBI BIR HERIF

17

HALINDEN DE HIG UMULMUYORDU DA
GIL MI ? NEYSE SU TABANCA YA..
NIMIZA KAR KALDI.

ATNACA REIS TABANCAYI BELINE
SOKTU, NESEYLE YOLLUNA DENHMETTI
ASOR ADALARINDAKI IKANETIMIZ
ZEKULI VE ESLENCELI OLMAYA
BASLADI.

ADALAR KRALİÇESİ

BİRDENBİRE KARŞILARINA
SEVİMİ BİR GİTTİ VE
DURDU

BEN DE FİKRİNE İŞ.
TIRAK EDİYORUM
AZIZIM..

İSPANYADAN GELEN İKİ ASİL
ZADE SİZLER MİSİNİZ ?

EWEET
GÜZEL KIZ..

HENÜZ YATCAK BİR YER BULAMADISI
NIZ DÜŞÜNCESİYLE EVSARIGIM BAYAN
SIZI EVİNE DÂ'ET İÇİN BENİ YOLLA..
DI

KİM SENİN EV SA.
HİBİN ?

BUNU SÖYLİYEMEM > KENDİSİNE
TESEKKÜR
EDERİLMEK İÇİN KİM
OLDUĞUNU BİLMEMİZ
LÂZIM.

MAALESEF KENDİSİNİ GÖREMEYE
CEKSİNİZ.. KÖSKÜNÜ VE HİZMETKÂR
LARINI EMRİNİZE BIRAKIP GİTTİ

DOĞRUSU BUNA ÜZÜLDÜK
HERNEYSE... GİDELİM..

KIZIN PEŞİNDEN YÜRÜRLER
HER ŞEYDEN EWEEL BU GÜZEL
KIZI SOYMAK HEY... KAPTAN...
LÂZIM BU ŞEREFE KİME
AİT OLACAK ?

FENAYIA GEKME BÖZÜMÜ.
ACABA BU DA GÖMLEŞİNDE
ŞU MAHUT ÜG GÜMÜŞ CAPAYI
TAŞIYOR MU ? ONU ÖŞRENE..
LİM DİYORUM.

KIZI TA..
KIP ETTİ..
LER, GÜ..
ZEL BİR
KÖŞKE
GİRDİLER.
MÜKELLEF
BİR SALON
BULDULAR.
ORTADA
İKİ KİŞİLİK
BİR SÖFRA
KURULMUŞ
TU.

ARKASI VAR

Mirasyediler

Yazan: M. YAMAN

Trende gidiyorlardı. Nasılsa o gece vagonlar pek tenhaydı. Bu tehlikatın hoşlanan yolcular birbirlerini kompartimanlarına misafir ediyor, katar memurları ayırdığına karşı garezl şovlıyorlardı. İki istasyon arası pek uzak olduğu bir sırada keyifle gelen lokomotif makinesini sekisen kilometre aşmış, dırseğini pencereden dışarı çıkartarak yolun ilerisine gözünü dikmiş, gözleri yarı kapalı, keyifli yatıyordu.

Hayecanı kabadığı için yerinde duramayan Karagöz Necmi bir arabalık birinci mekidi vagonlarına geçmiş, içeride kahkahalar atılan bir kompartimanına kapidandan kulak misafiri oluyordu.

Onun tatlı tatlı dinlediğini gören yolcular seslenip içeriyi aldılar. Eline bir sigara tutuşturup hikâyelerine devam ettiler.

Buz gibi kalıver elbiseler giymiş, kuz bir beşik, göbekli bir zat:

Benim babam bana bir apartmanla on altı taksit otomobil bıraktı, dedi. Memurum. Bastım istifiyi. Kuruldum apartmana. Gelsin taksit parası. Bu işte meğer ne büyük kazanç varmış. Ben de dünyamı bildim. Aklınız varsa taksit işletin.

Zayıf, uzun boylu, sırık gibi bir yolcu güldü:

Buradan Allahını severansız. Öyle malı, mülkü işlere burun sokmayın. İnsanın işi, ticareti yalnız kafasında olmalı. Ben yazhane bile açmadım. Peder merhum sim-sarı, Borsa sim-sarı. Beni de kükürtken yanınıza alırdı. Gözlerini kapattı. İş bitti. Yavruya bir uğraşınız. Kulak verirsiniz «Altın kağıt». Bu işin ehli bir adam iki gün sonra ne olacağını bilir. Ya piyasadan altın toplar veya elinizdekileri çıkartırsınız. Allah sizi inandırsın, iki saat içinde on bin lira alabilirsiniz. Yavru, lütfen lütfen benim yazhane. Taksiti ne yapayım?

Üçüncü yolcu yine göbekli soydan biriydi:

— İyi amma, dedi. Bütün parasını borsada batırmışları da bilirsiniz. Onun da kendisine göre tehlikeleri vardır. Siz çekicilerden yetiştiğiniz için işi iyi kavrayışınız. Sonradan bu işe burnunu sokanlar muhakkak top atarlar. Peder merhum müddetli hayatında böyle tehlikelere sokulmamıştı. Esasen onun ne işi tapışığını kimse bilmezdi. Bu gezinmiş boş kalfası derlerdi. Onunla beraber attırılmaları, eksiltilemeler giderdim. Ne dede söyleyince bu işle varsa babam oraya damırdı. Pek sokulmaz, hattâ ihtiyat aşkısı yatırmazdı. Fakat daha onun görür görmez benesi nişif kaçır buna rağmen yüzüne gülerken «Beni de ben bu işten çektil. Surada kazancamı mız elin bin lira. Al sana yirmi bin» derler ve tırnak parayı sayarlardı. Hiç yorulmadan, kendisini üzmeden, hattâ fazla beklemeden parayı alır ve çektiler. Bütün işi ihale günlerini, alım satım defterine kaydetmekti. Size yalan gelir. Ben onun

yüz bin lira aldığı günleri bilirim. İşte merhum bendense bu işi miras bıraktı.

Dördüncü yolcu gençten bir adamdı:

— Güzel kazanç doğrusu, dedi. Peder bendenz böyle bir melek çıkmedi. Ona da batırsanız bir çıkartır. Başka işe de uğraşmaz. Kendi elendirdi. Eh on a borsada, işi biten yıl sizlere ömür vefat etti. Düşün

ta düşünme karşı bıraktığı parayı söylemek istemedim. Bir banka olup da orada pederim mevduatı çıkmasın, işte buna imkân yok. Bendenz şimdi büyük bir kasa tedariki peşindeyim.

Beşinci yolcu:

— Bendense de peder merhum bir buçuk yüz bin lira kadar bıraktı. Ben de değer mirasyediler gibi har vurup parı harman savardım. Elime ne, ne de kaldım. Şimdi lira çeyrekleri ne, ne de kaldım. Şöyle işime masın girecek kadar bir ceviz bulduk yaptım. Bana çeyreklik

doldurur. Başından aşağıya döker. Kendini bir ışık yağmuru altında, sanır, bu minimini ve kayımlı altınlarını temasiyle güdüklerini ve masalarını

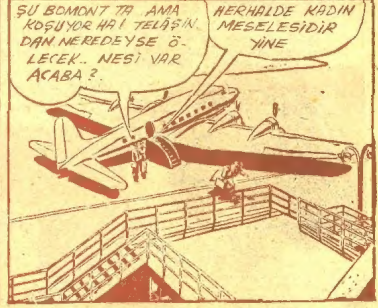
Karagöz Necmi bütün bunları dinledikten sonra hemen kompartimanına geçip otuz beş santimlik bir saldırmak ek havkındı.

Üçün, peder merhum da bu saldırmayı baba miras bıraktı, Sekiz kulu paraları.

MONTE KRİSTO'NUN ESRARI

NAT PINKERTON

KORSANLAR KRALI

no:50

KORSANLAR KRALININ EMRİ SADEYDİ: "İŞİNE DELİŞİ BİLE BU. LURSAWZ ABLUKA'YI YARIP ÇIKIY. AZ ZAMAN SON. RA BEŞ KORSAN GEMİSİ HOLLANDA FİLOSUYLA GARPETİ."

INTRIKAM PERİSİ (4 sayfadən devam)

Eski sofor, yeni hafife gene ayı kendinden emin tavrıla, — «Siz işi bana bırakın, Miss» dedi.

Vilä o gece sabaha kadar gözü mü kırpmadı. Sabahleyin yatağından kalktığı zaman yerlerin kaba bir kar tabakasıyla örtülmüş olduğunu gördü. Öyleyine kadar Dan'dan bir ses çıkmayınca genç kızın endişesi o derece arttı ki ihtiyatlı filan «İlden birakarak dosdoğru Brooklyn'e gitti.

Orada da Tia Juana'dan haber yoktu. Sadece kambur Jose merak ve üzüntüsünden hastalanmış, ateşi çıkmıştı. Vilä çocuğu teselli etti, kadına da ona iyi bakmasını tembih ederek bol para verdi.

— «Soran olursa Jose'nin burada olmadığını söyleyebilirsiniz dedim. Senyora da, Jose de gittiler. Nerede olduğunu bilmiyorsunuz. Anladınız mı? Maamafih Marley adında genç bir Amerikalı gelirse ona güvenebilirsiniz. O benim dostumdur»

— «Soran mı dediniz? Korkmayın, Unutmayın. Bugün buraya bir boru tamicisinden başka kimse gelmedi.»

— «Boru tamicisi mi?» — «Evet. Ben çağırıyım. Yan kapıdakilerin bodrumuna su bizim borulardan sızıyormuş. Borulara tuhaf bir şeyler yaptı. Artık muhtafaklı muslukları su akıyor. Komuya sordum, mesela onlar da temicisi filan, çağırmağılar. Anlayamadım gitti. Şu Amerikalıolar pek acayip insanlar veselsin!» (Arkası var)

ÇAN SESLERİ (6. sayfadən devam)

Ağır kapı gıcırdayarak açıldı. Mr. Newman lambayı yaktı ve içeriye girdi. Aradığı paralar ve senetler tam karşısındaki küçük kasada saklıydı. Onu açması da iki dakika bile sürmedi ve gubacuk, beraberinde getirdiği ısrak çantasını doldurmaya başladı.

Birdenbire küçük bir gürültü işiterek başını çevirdi. Kalbi göğsünü parçalıyacakmış gibi çarpıyordu, fözleri de yuvalarından fırlarcasına açılmışlardı. Olduğu yere yaklaşmıyordu.

Mr. Roberts, odanın kapısında durmuş, sakın nazırları getini süzüyordu. Hemen yanındaki gece bekçisine dönerek: «Vakit geçirmeden bir polis çağır ve gördüklerini bakan unuma, Burrows» dedi. «Hadişenin yığına şahidli senet çıkı.» Burrows gubacuk unaklığı.

Kendini toplayan Newman: «Seneden bunun hesabını soracağım alıcağım herif!» diye haykırmak iletirye atılacak oluydu da, ondan daha evvel davranan Roberts kapıyı basıbası adarın suretine hayıverdi. Artık kuş kafeste demektir.

Biras sonra polis merkezinde, nöbetçi memurun karşısına oturan Mr. Roberts süzüne göyle devam etti: «Şirketin karşısındaki kilisenin saati daima on beş dakika geri kaldığı için Mr. Newman telefon ettiği zaman varı dağırınan odanın öğrenmek istemişim. İlk önce onun söylediği ile kilisenin saati arasında da hiçbir fark olmadığını nazari dikkatimi celbetmedi. Fakat dışarıdan gelen gürültüyü duyamamak için e-ileme kulaklığın kapadım daha yedi-yirmi vurmakta olan kilisenin saatinin hâlâ farkedeninde hayretler içinde kaldım. Zira bu ses mikrofondan gelirdi. Ve işte o zaman Mr. Newman'ın şahiden Victoria İstasyonunda olmayıp bir cıvılda bir yerden bakan telefon ettiğini anladım. Bunun sebebi keşfetmek de benim için pek zor olmadı tabii. Ondan sonrasını siz de biliyorsunuz.»

KORSANLAR KRALI DÜMEN BAŞINDAN YAYIRIRMI BASI YDR. KANIT VERİYOR. DU

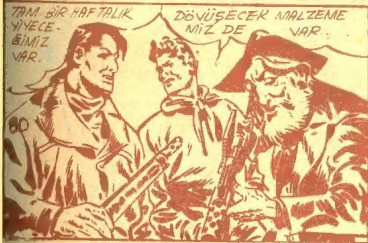
GEMİNİN KAPTANI VE KORSAN TAY. FALARI SON DAKIKAYA KADAR VAZİFE BAŞINDAN AYRILMADILAR.

ADADAN SAVASI SEYREDİYORLARDI. BATAN GEMİNİN KORSANLIĞINI DÜŞÜK İÇİN HOLLANDA FİLOSUNA YARMI BİR PARE DARA SALMIYATI. LAĞ.

GİZLİ VAZİFE !..

TRAM. BİR HAF TALIK
NİCE
BİMİZ
VAR.

DÖVÜŞÜK KALTEME
AMİZ DE VAR.

MİŞKİN BÜTÜN BUNLARI
SAHİ GARLİYÜZ. ALIHA
RAZİ OLSUN. BİNDİ NE
YAPACAKIZ ?

ALEN'E BURADA BEKLEYECEĞİ
ME SÖZ VERDİM O GELMEDEN
BİR İŞE GİRİŞMİYELİM.

ALLAH ONU BİZE TEZ
GÖNDERİSİN. O BİZİM
TEMEL DİREĞİMİZ DLA.
OK..

O BÜTÜN YOLLARI BİLİR.
VE GELECEK..

SEN DE ALE-
NİN GELMESİ
Nİ BEKLEYELİM
DERİM.

GÖK GEÇİR
SE BİZ MÜT
TEKİLERE
ULUŞMAGA
GALİSİRİZ.

ALEN BÜYÜK BİR
KAHRMANDIR.

SİMDİ ALEN'
Mİ BEKLYO
RUZ ?

ARKADAŞLAR. GÜNTÖMİZ İSTİRAPLAR SONA
GİDİYOR. ALMANIA ARKALIP DULU KÜTTE
FİKLER GELİYOR.

BUL SAKADA ALEN KAMPTRAI İŞİNİ
YAPAR. SİZ HAUDAN DA KİSELİ
KE KURUŞMAYI DÜŞÜNÜ
YORDU.

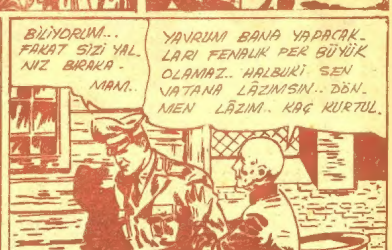
SENİNLE KONTESVAR İŞİ
TUTULAM. BARAKANIN
ARUSINDA..

KAG KURTUL GÜNKÜ
BU KRAYZLER HER
ŞEYİ KEŞFETTİ.

BİR KURUŞMALARINI İSTİTTİM.
GİSTAPDAN İKİ MEMUR GE-
LİP SENİN KURUŞTUNU TARKİ
EDECEKLERİM.

BÜYÜKÜM..
FAHAT SİZ YAL-
NIZ BIRAK-
NAMI.

YAVRUM BANA YAPACAK.
LARI FENALIK PEK BÜYÜK
OLAMAZ. HALBUKİ SEN
VATANA LAZIMSIN.. DÖN.
MEN LAZIM. KAG KURTUL.

SENİ BURADA Bİ-
RANKAR KALBİMİ
PARÇA PARÇA
EDİYOR..

JOZEF
HEMEN
UZAKLAŞTİ.
KRAYZLER
ALAYI
BİR YÜZ.
LE GEL-
Dİ.

NE O ?
FRANZ ARTIK
DİN DERSİ
Mİ ALIYOR ?

İHTİYAR
BANA YAL-
VARI YOR.
DU.

BU HERİF-
LER HER
GÜN BİRŞEY
İSTERLER..
TİNE NE OL-
MUS ?

HAS-
TALARIN AŞİR ANGARİNE
LERDEN AFFEDİLMELE-
RİNİ İSTİ-
YOR

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

16

MANDRAKE, KUYUNUN DİBİN-
DE KARŞISINA ÇIKAN MEEDİ-
VENLERİN İNDİKÇE BÜZ SEY-
TANLARININ ESRARENCİZ DİYARİ-
NA YAKLAŞIYOR.

GÜRÜLTÜ DUYAN MANDRAKE, SAKLAN-
DIĞI YERDEN İLERİYE, GÖRDÜĞÜ KÖR
KÜNC MANZARAYA BAKIYOR..

ÖNDE, ESKİMO ELBİSELİ BİR YERLİ, ARKASIN-
DA AYI GİBİ TUVLU İKİ CÜCE OLDUĞU HALDE
KOŞUYORDU.

MANDRAKE BİR İSARETLE, ESKİMO ELBİSELİ
ADAMIN ÜZERİNE CÜLLANMAK İSTİYEN İKİ CÜ-
CEYİ HAVADA DURDURUYOR..

ESKİMOLU ADAM "BEN TEEMAH KABİLESİNDEN SU-
ÇUNUM, BİR SENEDİR ESİR OLARAK TUZ MADENLE-
RİNDE ÇALIŞIYORDUM, GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ KAÇMAYA
TEŞEBBÜS ETTİM, DİYOR. SONRA SAKLANDIKLARI
YERDEN ÇIKIYORLAR. ÖNLERİNDE GENİŞ BİR SA-
HA UZANIYOR."

SUGON "KOLONİLERİNDEN BİRİ", DİYOR, MAND-
RAKE "BU CÜCELERDE KARINCAYA NEKADAR BEN
ZİYOR?."

